

DIUMENGE XXVIII DE DURANT L'ANY (A) 2014

Feliços els convidats a la seva taula! Cada diumenge la litúrgia ens obre una finestra a aquest festí al que som convidats. Déu ha preparat un banquet per a les noces del seu Fill i ell acull la seva esposa, 'Església. Els nostres sentits no ho perceben tot, però la realitat sacramental hi és present: l'Esposa s'uneix al seu espòs i s'alegra amb ell. La missa en la que participam és "*el sagrament de l'amor, signe d'unitat, lligam de caritat, banquet pasqual en el qual se'ns és donada la penyora de la glòria futura*" (SC nº 47).

Tota la litúrgia de la Paraula ens fa girar els ulls a les realitats futures i la pregària sobre les ofrenes demana que aquesta litúrgia celebrada amb amor ens faci passar a la glòria del cel. És perquè el nostre Déu ens ha salvat, que ha enviat els seus servent pels camins a trobar-nos, ja que ell s'ha fet el nostre pastor, nosaltres podem estar presents en l'Església per donar-li gràcies tots junts. Confiats, encara pregam que la seva gràcia ens precedeixi i ens acompanyi sempre (col·lecta) a fi que havent combregat el cos i la sang de Crist, siguem fets participants de la naturalesa divina, és a dir, revestits per a l'eternitat amb el vestit nupcial.

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA Is 25:6-9

APROFUNDIR AQUESTA PARAULA

En aquell dia, és el Dia que no tindrà fi, a la vegada el dia en que el Messies vindrà a fer regnar la pau i la justícia, i el dia etern en que Déu serà tot en tots.

Isaïes saluda aquest dia benaurat, feliç, i darrera d'ell tot el judaisme del temps de Jesús, descrit com un immens festí reunint tots els pobles de la terra. No solament veuran la salvació totes les nacions, sinó que totes elles participaran en el festí preparat a la muntanya, és a dir, en presència de Déu mateix.

Es tracta d'un relat poètic i simbòlic que "revela", destapa, - és el primer sentit de la paraula "apocalipsis"-, els esdeveniments de la fi dels temps. Tots els homes units compartiran el mateix menjar superabundant en una pau real font de joia. Al cor de la desgràcia de l'Exili, Isaïes dóna una visió d'esperança: *El Senyor, Déu sobirà, eixugarà totes les llàgrimes i esborrarà arreu de la terra la humiliació del seu poble. El Senyor mateix ho afirma. Aquell dia diran:«Aquí teniu el vostre Déu! Havíem posat en ell l'esperança i ens ha alliberat.*

Al cor d'aquest text, una petita frase dóna la clau d'aquesta felicitat: *engolirà per sempre la mort.* Isaïes era lluny d'imaginar i encara manco afirmar la resurrecció tal com la comprenem nosaltres després de la resurrecció de Crist. Del que parla és de la mort espiritual: el pecat que allunya de Déu. El que dóna la vida, és la fidelitat a l'Aliança; separar-se'n és morir. Isaïes sap que l'amor totpoderós de Déu agafarà un dia el cor dels homes fins el punt que es desfacin del pecat: el vel de dol que cobreix tots els pobles desapareixerà, no hi quedarà res més que fer festa, exultar. Isaïes entreveu açò i els mots sobrepassant la seva experiència, ell ha pogut dir en veritat: Ell ens ha salvat!

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector tindrà en compte les tres parts que componen aquesta lectura

la visió : *El Senyor de l'univers oferirà a tots els pobles... un convit.*

El lector remarcarà la universalitat del context: *a tots els pobles*, així com les imatges paral·leles *un banquet de plats gustosos*

i de vins selectes: de plats gustosos i succulents,

de vins selectes i clarificats.

la realització de salvació:

Farà desaparèixer en aquesta muntanya

el vel de dol que cobreix tots els pobles,

el sudari que amortalla les nacions;

*engolirà per sempre la mort. , amb la noció de la universalitat altra vegada: tots els pobles...
les nacions;*

* El càntic d'acció de gràcies dels salvats:

«Aquí teniu el vostre Déu!

Haviem posat en ell l'esperança i ens ha alliberat.

És el Senyor, en qui teníem posada l'esperança! Aquest càntic juga amb el balanceig de la repetició amb un in crescendo donat per l'incís final: *Alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat.»*

EL SALM 22

Tota la tradició cristiana sempre ha llegit aquest salm 22 com el salm de la iniciació cristiana on el baptisme, la confirmació i l'eucaristia són evocats a través de les aigües tranquil·les, el bastó i el perfum, i la taula preparada. Els sacraments de la iniciació són compresos, entesos com el pòrtic d'entrada a la vida divina, últimament en la vida eterna.

Aquesta lectura cristiana no pot cobrir el que aquest salm diu de si mateix en l'ambient de les lectures d'aquest diumenge. La confiança i la pau que emanen d'aquesta petita obra de poesia venen de la seguretat del salmista que viu en la intimitat del seu Déu. És sorprenent remarcar que en actuar Déu, no demana res a canvi de les seves atencions. Ell té la iniciativa en tota cosa. Com en la primera lectura o a l'Evangeli és ell qui prepara el festí, és ell qui abeura, ell que nodreix, ell que alegra.

El Senyor totpoderós es fa humil pastor: qui tindrà por de seguir-lo? A través de planes i pujols, lluny dels barrancs de la mort, és a la intimitat de la seva casa que ell condueix el seu poble. No hi pot haver cap dubte; els qui el volen seguir no seran defraudats.

SEGONA LECTURA: Filipencs 4, 12-14. 19-20

APROFUNDIR AQUESTA PARAULA

És el darrer dia que sentim llegir la carta als filipencs. Després de quatre setmanes, Pau ha desenvolupat, d'una certa manera, el que havia dit als Romans: *Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha decidit cridar* (Rm 8, 28). Viure o morir, açò pertany a Déu que en treu glòria, (diumenge 25) viure en la humil obediència a Déu com el Crist és el cop segur per ser exaltat a la glòria (diumenge 26), no inquietar-se per res davant de Déu és donar-li la possibilitat de donar la seva pau al món (dium. 27). Aleshores, que importen les condicions materials de la vida; elles no alteren en res la unió a Déu: *Em veig capaç de tot gràcies a aquell qui em fa fort..* Ignasi de Loyola, molt més envant, parlarà de "la santa indiferència" per a caracteritzar aquesta actitud en que, en una plena consciència de les realitats, el cristià accepta tranquil·lament el seu estat.

Pau dóna una lliçó de llibertat cristiana. Per açò es pot alegrar de l'ajut financer aportat pels filipencs en un moment de dificultat. Més enllà del benefici immediat per a ell mateix, aquest ajut és un signe de comunió fraternal i és aquest moviment d'amor que Pau lloa amb la certesa que Déu veu i beneeix aquest do desinteressat. *Així, doncs, tant si menjau com si beveu, com si feu una altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu.* (1Cor 10, 31). I la resta vindrà com escriu.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector estarà atent a les dues parts de la lectura i a la frase pivot.

- L'experiència de Pau que construeix sobre dos contrast : *Sé viure enmig de privacions/i sé viure en l'abundància.*

Estic avesat a tot: a menjar molt/ i a patir gana,

a viure en l'abundor/ i a passar necessitat.

- La frase eix que constitueix l'ensenyament del text: *Em veig capaç de tot gràcies a aquell qui em fa fort.*
- El reconeixement de Pau amb els filipencs: *Tanmateix, heu fet bé de solidaritzar-vos amb la meua estretor, la referència a la benedicció que li és unida: El meu Déu satisfarà totes les vostres necessitats segons la mesura de la seva riquesa, donant-vos la glòria en Jesucrist., que la doxologia fent remuntar a Déu tota cosa: A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.*

PER APROFUNDIR L'EVANGELI

L'Evangeli d'avui clou el discurs parabòlic de Jesús sobre l'adveniment del Regne de Déu. Un cert paral·lelisme amb la paràbola dels vinyaters homicides s'ha de remarcar: així l'enviament de servents successius, la malla acollida fins a la mort, el càstig violent pels assassins, el reemplaçament per altra gent. Però, seguint Isaïes, la paràbola és netament escatològica. El rei –figura de Déu a les paràboles, convida el poble al festí de noces del seu fill. Les noces són una imatge de l'Aliança, el fill és Crist que Joan saluda com l'espòs per excel·lència.

Déu crida, convoca, convida amb una insistència pressuda , frissosa: El banquet de noces és a punt, però els convidats no n'eren dignes; 9 aneu, doncs, a les cruïlles dels camins i convideu a les noces tothom que trobeu. D'alguna manera després dels preparatius, és l'hora del banquet. Amb Crist, l'Hora ha arribat, és el temps pels homes de declarar-se a punt per anar amb ell o apartar-se'n.

El Regne de Déu no suporta les tergiversacions. El festí espera, però els convidats no n'han estat dignes llavors altres invitacions són llençades al món . Es tracta d'omplir la sala de convidats i, ja siguin bons o dolents, tots són convidats a entrar a la sala de noces. Cap disposició particular n'és requerida, la invitació és pur do de Déu, totalment gratuït i universal. Encara que pecador, l'home continua , resta convidat, estimat per Déu.

Si els jueus han ben comprès el que estan a punt de perdre, el final de la paràbola no exclou un cert interrogants pels altres. L'entrada en la eternitat no es fa realment més que a condició d'haver-se revestit de la túnica nupcial, en altres termes presos de S. Pau, a condició d'haver-se revestit de Crist. No hi ha incoherència entre les dues parts de la paràbola, presenta dos aspectes complementaris d'un mateix misteri: l'assimilació al Crist.

És per açò la sentència final: Perquè molts són cridats, però pocs són escollits, mira les dues parts. No és exclòs que entre els jueus, els primers convidats, una petita resta hagi respost a la invitació i s'hagi unit a la immensa multitud dels pagans cridats a darrera hora. Però per a tots, entre la invitació i el compartir efectiu del festí, cal passar per la porta estreta de la conversió.

COMENTARI A L'EVANGELI

D'uns convidats indignes... a tots els que trobareu:

Just Jesús ha fet la seva entrada a Jerusalem (21, 1-11) i expulsat els venedors del Temple (21, 12-17) que els grans sacerdots i els mestres de la Llei, indignats per les seves accions (21, 15) començaren a assetjar-lo. Precisament en el Temple on ensenya.

És en ésser interpel·lat per ells sobre la seva autoritat que li permet parlar i actuar així (21, 23), Jesús ha refusat respondre'ls, perquè ells mateixos s'escaquegen de respondre a la seva pregunta sobre el baptisme de Joan: *D'on era, del cel o dels homes?*

Contràriament, Jesús aprofita l'ocasió oferta per llençar els seus darrers advertiments i posar els caps d'Israel al davant de la seva aplatant responsabilitat; perquè és ara o mai que han d'acollir la seva persona i el seu missatge, i empènyer tot el poble a seguir-lo.

- Primer els ha narrat la paràbola dels dos fills enviats a la vinya. A la pregunta de Jesús: Quin dels dos ha fet la voluntat del pare?, ells han respost sense vacil·lar: El primer. Per a descobrir també, amb estupor, que s'han jutjat i condemnat a si mateixos.
- Jesús ha contestat amb la paràbola dels vinyaters homicides. Una altra vegada, els seus adversaris s'han fet conscients responent a la seva pregunta sobre la sort dels assassins: L'amo els farà morir, i donarà la vinya a uns altres vinyaters, s'acaben de jutjar i de condemnar-se públicament.
- Jesús hi enganxa una tercera paràbola de judici: *la paràbola dels convidats al sopar*, que Mateu é en comú amb Lluc, però que modifica considerablement per a posar-la en estreta relació amb la dels vinyaters homicides i fer-ne, per a la seva comunitat cristiana, *una il·lustració de la història de la salvació* (J. Zumstein, dins *Cahiers Evangile* nº 58, pàg. 57).

+ Mentre que el relat de Lluc evoca *un home que feia un gran sopar*, el relat de Mateu parla d'*un rei que celebrava el casament del seu fill*.

No oblidem: l'Antic testament havia promès la unió nupcial de Déu i del seu poble, i l'Evangeli, proclamant l'acompliment de les promeses, presenta Jesús com l'Espòs d'aquetes noces esperades. Mateu ens dóna la clau per entrar en la comprensió de la paràbola: *En el rei, cal reconèixer-hi Déu, en el fill el Crist, en les noces la irrupció del regne* (J. Zumstein, *idem*).

+ Mentre que el relat de Lluc no posa en escena més que un servent enviat a dir als convidats: *Veniu, el sopar està preparat*, el relat de Mateu fa intervenir dues onades de servents que, no solament són refusats, sinó pegats, maltractats, morts.

El primer enviament, explica J. Zumstein, *fa al·lusió a la missió dels deixebles abans de Pasqua, mentre que el segon simbolitza la missió cristiana envers Israel després de Pasqua*.

La persecució de la que són víctimes els enviats concorda amb el que diu el discurs d'enviament del capítol 10 (o.c.).

Mentre que Lluç menciona simplement la còlera del senyor del sopar, Mateu parla aquí de "tropes" *per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat.*

Els cristians de l'evangelista Mateu no podien pensar més que la amrxa de les tropes romanes sobre Jerusalem i la seva destrucció l'any 70.

I si el senyor del sopar de nocesa Lluç 14, 21, envia el seu criat *a les places i als carrers de la ciutat, als camins i caminois* el rei de la paràbola en Mateu envia altres criats a anar *a les sortides dels camins i convideu a la festa tothom que trobeu,... i reuniren tothom qui trobaven, bons i dolents. I la sala del banquet s'omplí de convidats.* És la missió cristiana entre els pagans.

De la invitació... a la participació en el banquet de nocés:

Però, ja, un incís: *i reuniren tothom qui trobaven, bons i dolents* prepara l'epíleg inesperat d'aquesta paràbola.

- Segons el costum oriental que vol que l'hoste no mengi amb els seus convidats però passa a saludar-los, *el rei*, en estar la sala plena *el rei entrà a veure els convidats.*
- Però, un detall inversemblant ja que tots han estat units de pressa pels camins sense haver tingut temps de canviar-se, el rei *s'adonà que un home dels que eren allí no duia el vestit de festa (de nocés). Ell hauria hagut de canviar (convertir-se?),* comenta Cl. Tassin. *Ell ha vingut com a golfre, i no per a celebrar les nocés i honorar el seu amfitrió. Certament, el càstig és excessiu. Però no es tracta d'unes nocés ordinàries (Commentaires bibliques. Année A, p. 153).*

Quan tota la primera part d'aquesta paràbola s'adreçava als opositors a l'Evangelí, la seva conclusió mira el grup dels qui pretenen adherir-s'hi: la comunitat dels deixebles de Jesús.

Els cristians de Mateu, han honorat la invitació, continua Cl. Tassin. *Però que no prenguin com un dret l'immens do que els és fet. D'aquí el final: molts cridats, pocs elegits! Gran és la crida al Regne, i el cristià es sap cridat per la generositat divina. Que no es tengui massa de pressa per un elegit. L'elecció final pertany a Déu que, sol, jutja la conversió realment compromesa i els seus fruits. No és, doncs, segur que el nombre final dels elegits correspongui al dels cridats. En aquests mots finals, cap predestinació fatalista, sinó un vigorós advertiment.*